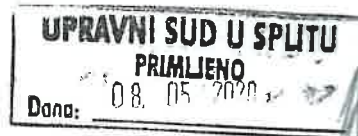

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-3583/18-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, Marine Kosović Marković i mr. sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Dolis d.o.o., Solin, Don Franje Bulića 87, kojeg zastupa opunomoćenik odvjetnik Ivan Topić, Split, Hrvatske bratske zajednice 3/II, protiv tuženika Ministarstva graditeljstva i prostornog uređenja Republike Hrvatske, Uprave za inspekcijske poslove, Područnog ureda u Splitu, Službe Split I za grad Split i centralno područje Splitsko-dalmatinske županije, Split, Mike Tripala 6, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Splitsko – dalmatinske županije, Split, Domovinskog rata 2, radi uklanjanja građevine, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: UsIgr-3/18-11 od 27. travnja 2018., na sjednici vijeća održanoj 12. veljače 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: UsIgr-3/18-11 od 27. travnja 2018.

Obrazloženje

Presudom Upravnog suda u Splitu djelomično je usvojen tužbeni zahtjev i poništeno rješenje tuženika, KLASA: UP/I-362-02/17-02/01692, URBROJ: 531-07-1-2-1-17-03 od 14. prosinca 2017. u dijelu koji se odnosi na dio terase – štekata, koji je izveden u tlocrtnim gabaritima cca. 20,20 x 8,80 metara (površine 171m²) i to dio štekata površine cca. 62 m², koji premašuje koncesijom odobrenu površinu terase – štekata od 109 m² (oznake A/5.), i dio terase – štekata koji je izveden u tlocrtnim gabaritima cca. 20,80 x 12,80 (površine cca. 265 m²), i to dio štekata površine 145 m², koji premašuje koncesijom odobrenu površinu terase – štekata od 120 m² (oznake B/5.).

U preostalom dijelu je tužbeni zahtjev, kojim se traži poništavanje preostalog dijela tog rješenja, odbijen kao neosnovan.

Dijelom osporenog rješenja u odnosu na koji je odbijen tužbeni zahtjev, tužitelju je naređeno ukloniti slijedeće dijelove ugostiteljskih objekata beach bar JOE'S 2 i beach bar JOE'S 1:

„A/. Beach bar JOE'S 2

- drvenu nadstrešnicu – u naravi skladište, tloc. dimenzija cca 7,70 x 4,0 m, maks. visine cca 2,80 m, postavljenu na kulir ploče, vanjskih stjenki od drvene obloge, jednostrešnog krovišta, koja je izvedena uz južno pročelje tipičnog metalnog kontejnera – WC-a, te drvenu oblogu L-tlocrtnog oblika ukupne dužine cca 11,00 m, visine h=3,0 m izvedenu u nastavku istočne stjenke skladišta (oznake A/2.);

- šank od drvene građe maks. tlocrtnih dimenzija cca 6,5 x 2,3 m (oznake A/.3.);
- drvenu nadstrešnicu tloc. dimenzija cca 13,90 x 4,6 m, nosive konstrukcije od drvenih stupova i greda, maks. visine h=cca 3,0 m, natkrivenu PVC platnom, sa tendom tloc. dim. cca 7,0 x 1,0 m na zapadu (oznake A/.4.);
- ogradu ukupne dužine cca 70,5 m, max visine cca 3,15 m, postavljenu oko ugostiteljskog objekta (oznake A/.6.);

B/. Beach bar JOE S 1

- drvenu nadstrešnicu-u naravi skladište, tloc. dimenzija cca 9,0 x 4,0 m, maks. visine cca 2,80 m, postavljenu na kulir ploče, vanjskih stjenki od daščane obloge, jednostrešnog krovišta, koja je izvedena uz južno pročelje tipskog metalnog kontejnera – WC-a, te drvenu oblogu L-tlocrtnog oblika ukupne dužine cca 11,7 m, visine h= 3,0 m izvedenu u nastavku istočne stjenke skladišta prema sjeveru (oznake B/.2.);
- šank od drvene građe maks. tlocrtnih dimenzija cca 6,5 x 2,3 m (oznake B/.3.);
- drvenu nadstrešnicu tloc. dimenzija cca 15,20 x 4,6 m, nosive konstrukcije od drvenih stupova i greda, maks. visine h= cca 3,0 m, natkrivena PVC platnom (oznake B/.4.);
- ogradu ukupne dužine cca 78 m, max visine cca 2,25 m, postavljenu oko ugostiteljskog objekta (oznake B/.6.); te

C/. Plato tlocrtnih dimenzija cca 4,0 x 2,0 m izveden od kulir ploča postavljenih na tlu, položen sjeverozapadno od beach bara JOE S 1.“

Navedene numeracije su prema zapisniku sa terena od 22. studenoga 2017.g. KLASA: UP/I-362-02/17-02/01692, URBROJ: 531-07-1-2-1-17-01.

Tužitelj žalbu podnosi protiv dijela presude kojim je tužbeni zahtjev odbijen i to zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i povrede postupka. Smatra da za navedene objekte nije potrebna građevna dozvola u skladu s Glavnim projektom, već da na dio predmetnih objekata treba primijeniti Pravilnik o jednostavnim građevinama i radovima dok za ostale objekte nije potrebna građevna dozvola.

Navodi da spisu prileži Ugovor o koncesiji od 1. listopada 2015., te Dodatak ugovoru o koncesiji od 24. svibnja 2016., kao i Odluka o davanju koncesije za pomorskom dobru u svrhu gospodarskog korištenja plaže na dijelu k.o. Split, predio Uvala Kašjuni, Grad Split, od 28. svibnja 2015. Pregledom naprijed navedenih ugovora, odnosno odluka razvidno je da su svi objekti izgrađeni u skladu s naprijed odobrenim dokumentima, te za postavljanje istih nije bila potrebna lokacijska ili građevna dozvola, niti glavni projekt. Nadalje, spisu prileži rješenje Ministarstva pomorstva, prometa i infrastrukture, KLASA: UP/II-342-01/15-01/45, URBROJ: 530-03-2-1-1-15/2 od 13. kolovoza 2015. iz kojeg je razvidno da se koncesija tužitelju daje za obavljanje turističkih i ugostiteljskih djelatnosti za koje nije potrebno ishoditi lokacijsku dozvolu, jer ne dovodi do promjene u prostorno-planskoj dokumentaciji. Iz stava ministarstva proizlazi da se radi o korištenju plaže, koja se niti u kojem slučaju ne može smatrati gradilištem, samim time oprema koja se postavlja na plaži ne može se smatrati građevinama u smislu odredbe članka 3. Zakona o gradnji, već samo plažom, odnosno ugostiteljskom opremom za koje se ne izdaje lokacijska, niti građevna dozvola. Iz grafičkog dijela Prostornog plana uređaja Grada Splita, koji je sastavni dio ugovora o koncesiji (Službeni glasnik Grada Splita, 31/05.), razvidno je da je područje uvala Kašjuni na području poluotoka Marjan, predviđeno kao područje za šport i rekreaciju – kupalište. Smatra da se radi o sukobu pravnih shvaćanja dvaju ministarstava, tuženika i Ministarstva prometa, pomorstva i infrastrukture, gdje prvi smatraju da je za izgrađeno u uvali Kašjuni potrebna građevna dozvola, dok drugi smatraju da je za sve navedene objekte koji su obuhvaćeni koncesijom, kao i ugovorom o koncesiji, te dodatkom istog, nije potrebna lokacijska ni građevna dozvola,

a da se glede nekih objekata trebaju primijeniti odredbe Pravilnika o jednostavnim građevinama i radovima. Budući je neprijeporno da je za izdavanje koncesije, te za sve radove koji su dopušteni tom koncesijom isključivo nadležno Ministarstvo prometa, mora i infrastrukture, odnosno da je nadležna Splitsko-dalmatinska županija, to se još jednom napominje da glede svih objekata obuhvaćenih koncesijom nije potrebno ishoditi, ni lokacijsku, ni građevnu dozvolu. Ponašanjem tuženika dolazi do situacije u kojoj nitko od stranih fizičkih ili pravnih osoba ne želi ulagati, zbog opisane pravne nesigurnosti i ispreplitanja ovlaštenja, a domaćim fizičkim i pravnim osobama u potpunosti je onemogućen rad u svim sferama poduzetničkog poslovanja. Nije točan navod iz pobijanog dijela presude glede dopisa- mišljenja Splitsko-dalmatinske županije, Upravnog odjela za graditeljstvo i prostorno uređenje od 12. svibnja 2016. i 24. svibnja 2016., kako je taj dopis samo odgovor na pitanje tužitelja, jer je taj odgovor – mišljenje, dano nakon uvida u koncesiju, ugovor o koncesiji i dodatak tom ugovoru. Prvostupanjski sud pogrešno tumači članak 7. Odluke o davanju koncesije na pomorskom dobru, odnosno članak 8. Ugovora o koncesiji na pomorskom dobru, gdje je propisano da je ovlaštenik koncesije – tužitelj, za svaki eventualno novi zahvat u prostoru sukladno odredbama Zakona o prostornom uređenju i Zakona o gradnji, dužan ishoditi od nadležnog tijela odgovarajuće akte za takve zahvate u prostoru. Smatra da se to odnosi na svaki možebitni novi zahvat u prostoru, a od strane tužitelja nije bilo novog zahvata u prostoru, već su svi zahvati izvedeni unutar koncesijskog odobrenja, odnosno odluke o davanju koncesije na pomorskom dobru u svrhu gospodarskog korištenja plaže. Nadalje, prvostupanjski sud pogrešno tumači rješenje o tipskom projektu tuženika od 12. veljače 2018., jer je to rješenje relevantno i odnosi se na sve ugostiteljske objekte, pa tako i objekte iz osporenog rješenja, zbog čega se i naziva tipsko, a nije od značaja što je doneseno nakon donošenja pobijanog rješenja, jer je isto, pod drugim nazivom, vrijedilo u vrijeme donošenja osporavanog rješenja. Predlaže usvojiti žalbu, ukinuti pobijani dio presude i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

Tuženik, iako uredno pozvan, nije dostavio odgovor na žalbu.

Zainteresirana osoba je dostavila zahtjev za uključivanje u postupak kao davatelj koncesije područja koje je predmet spora, što je ovaj Sud prihvatio.

Ispitujući presudu prvostupanjskog suda u dijelu u kojem je osporavana žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi, ovaj Sud nalazi da se osporeni dio presude prvostupanjskog suda ne može ocijeniti nezakonitim niti po jednoj osnovi propisanoj odredbom članka 66. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16 i 29/17., dalje: ZUS).

Odredbom članka 30. stavka 1. točka 1. Zakona o građevinskoj inspekciji (Narodne novine, broj: 153/13., dalje: ZoGI) propisano je da u provedbi inspekcijskog nadzora građevinski inspektor rješenjem naređuje investitoru, odnosno vlasniku uklanjanje u određenom roku građevine, odnosno njezina dijela ako se gradi ili je izgrađena bez izvršne građevinske dozvole.

Odredbom članka 106. stavka 1. Zakona o gradnji („Narodne novine“, broj 153/13., 20/17.) propisano je da se građenju građevine može pristupiti na temelju pravomoćne građevinske dozvole, a graditi se mora u skladu s tom dozvolom, ako ovim Zakonom ili propisom donesenim na temelju ovoga Zakona nije drukčije propisano.

Tužitelj žalbom niti ne osporava utvrđenje tuženika da su predmetni objekti izgrađeni bez zakonom propisanog akta za gradnju, već tvrdi da za objekte nije potrebna građevna dozvola u skladu s glavnim projektom, te da ovdje treba primijeniti odredbe Pravilnika o jednostavnim i drugim građevinama i radovima („Narodne novine“ broj 112/17., dalje: Pravilnik). Smatra da se ne radi o gradnji, već o opremi koja je postavljena na plažu u skladu s koncesijskim odobrenjem za obavljanje turističkih i ugostiteljskih djelatnosti.

I prema ocjeni ovoga Suda, osnovano je prvostupanjski sud ocijenio da je rješenje tuženika u dijelu u kojem je odbijen tužbeni zahtjev doneseno pravilnom primjenom i tumačenjem odredbe članka 30. ZoGI-a, a u vezi s člankom 106. ZOG-a, budući je u postupku nedvojbeno utvrđeno i to iz zapisnika o inspekcijskom pregledu i njegovih priloga (skica, grafičkog prikaza i fotografija) s obavljenog očevida od 22. studenoga 2017., kao i iskaza tužitelja danog u svojstvu investitora na zapisnik od 7. prosinca 2017., da se u konkretnom slučaju radi o gradnji građevina u smislu odredbe članka 3. stavak 1. točka 4. i 5. za koje je potrebno ishoditi odobrenje nadležnih tijela a koje odobrenje tužitelj nema.

Odredbom članka 2. stavka 2. točka 1. Pravilnika propisano je da se bez građevinske dozvole i glavnog projekta u skladu s odlukom nadležnog tijela jedinice lokalne samouprave prema propisima kojima se uređuje komunalno gospodarstvo na javnoj površini može graditi kiosk i druga građevina gotove konstrukcije tlocrtna površine do 15 m² u skladu s tipskim projektom za kojega je doneseno rješenje na temelju članka 77. Zakona o gradnji ili tehnička ocjena sukladno posebnom zakonu.

Naime, ovdje se radi o objektima poimenično navedenim u obrazloženju osporenog dijela presude i to drvenoj nadstrešnici koja je u naravi skladište izvedeno uz južno pročelje tipskog metalnog kontejnera – WC-a, te drvenoj oblozi L-tlocrtnog oblika, šanku od drvene građe, drvenoj nadstrešnici nosive konstrukcije od drvenih stupova i greda, ogradi postavljenoj oko ugostiteljskog objekta, a koji objekti čine Beach bar JOE S 2, drvenoj nadstrešnici koja je u naravi skladište, izvedenoj uz južno pročelje tipskog metalnog kontejnera – WC-a, te drvenoj oblozi L-tlocrtnog oblika, šanku od drvene građe, drvenoj nadstrešnici i ogradi postavljenoj oko ugostiteljskog objekta, a koji objekti čine Beach bar JOE S 1 te platou izvedenom od kulir ploča postavljenih na tlu, koji je položen sjeverozapadno od beach bara JOE S 1. Naprijed navedeni objekti ne spadaju ni pod jednu odredbu Pravilnika, a opisani šankovi nisu građevine gotove konstrukcije.

Konačno, a u odnosu na prigovor tužitelja tužitelja, kojim se poziva na Odluku o davanju koncesije na pomorskom dobru u svrhu gospodarskog korištenja plaže na dijelu k.o. Split, predio uvala Kašuni, Grad Split, od 28. svibnja 2015., Ugovor o koncesiji od 1. listopada 2015. i Dodatak ugovoru o koncesiji od 24. svibnja 2016., treba reći da navedno ne može biti zamjena za ishođenje odobrenja za gradnju nadležnog tijela. Osim toga, odredbom članka 8. Ugovora o koncesiji od 1. listopada 2015. tužitelj je upoznat s činjenicom da je za svaki eventualni zahvat u prostoru, sukladno odredbama Zakona o prostornom uređenju i Zakona o gradnji, dužan ishoditi od nadležnog upravnog tijela odgovarajuće akte za takve zahvate u prostoru a koje tužitelj nije ishodio.

Slijedom navedenog, Sud nije našao osnove za usvajanje žalbe jer razlozi zbog kojih tužitelj pobija osporni čin presude ne utječu na donošenje drukčije odluke u ovoj stvari.

Trebaće je stoga temeljem odredbe članka 74. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 12. veljače 2020.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.

Za točnost otpisatka – ovlaštena službenik

Tanja Nemčić

